

їх образи більш вагомі, а мова переконливіша. Потребуючи тривалого освоєння життєвого матеріалу, вони визначаються певною усталеністю естетичних норм і тривалістю у способах вираження соціальних ідей.

На наш погляд, саме у форматі екологічного плакату розпочато екологізацію та гуманізацію людського середовища як зовнішнього, так і внутрішнього, де вирішення глобальних проблем залежать від колективного розуму: різноманітні індивідуальні проєкції на взаємини людини зі світом (зовнішнім і внутрішнім) складаються у численні калейдоскопічні утворення. Сумарна якість таких утворень і розкриває загальну картину, де, на жаль, ще повновладно панує масова культура з її культом споживання.

Отже, сучасний соціальний/екологічний плакат, порушуючи у власному формальному (графічному) й змістовному (сенсовому) полі проблеми взаємодії людини і світу, відображає глибинні духовно-пластичні інтуїції людства й дозволяє підійти до вирішення однієї з головних проблем актуального мистецтва – екологізації та гуманізації загального інформаційного простору. Його основним завданням має бути не лише відображення й освоєння сучасної картини світу, а й координація останньої через позитивне світосприйняття.

Голованчук О.В., доцент кафедри архітектури;

Туривенко О.С., бакалавр архітектури

Національний авіаційний університет

АДМІНІСТРАТИВНО-ДІЛОВІ ЦЕНТРИ В СТРУКТУРІ ГРОМАДСЬКОЇ ЗОНИ

Офісна нерухомість поступово виходить на перший план по інвестиційній привабливості в Україні серед інших сегментів нерухомості. Так, згідно Програми соціально-економічного розвитку міста Києва, у 2005 р. у столиці відкрито 10 нових бізнес-центрів, 5 інноваційних компаній, 10 лізингових центрів та стільки ж страхових компаній. Крім того, за інформацією Головного управління економіки та інвестицій КМДА, в Києві працює 97 бізнес-центрів. До формування київської мережі об'єктів, що надають послуги суб'єктам підприємницької діяльності, входять 9 бізнес-інкубаторів, 9 технопарків, 88 лізингових центрів, 128 кредитних спілок, 22 фонди підтримки підприємництва, 135 громадських об'єднань підприємців та 412 інвестиційних фондів. Адміністративно-ділові центри регіонального рівня розташовуються так само у містах регіонального значення.

Зроблено загальну класифікацію адміністративно-ділових центрів в залежності від зон їх впливу: світового рівня; континентального рівня; рівня міжнародних об'єднань; державного рівня; регіонального рівня.

Такі центри є важливими факторами, що починають створення та розвиток адміністративно-ділової підзони громадської зони великих міст. Громадська зона є поняттям, що пропонується до введення, і складається з адміністративно-ділової, культурно-громадської та обслуговуючої

підзон. На даний момент будівлі відповідаючого цій зоні функціонального призначення належать до селитебної зони міста. Внаслідок особливостей містобудівного розвитку великих міст пропонується виокремлення громадської зони, яке вже існує фактично і простежується на прикладах великих міст, де є адміністративно-ділові чи торгівельно-ділові комплекси чи центри регіонального та вище рівня.

На даний момент використовується загальноприйнята класифікація зон міста за ДБН 360-92**, за якою виділяються наступні функціональні зони: сельбишна, виробнича і ландшафтно-рекреаційна. Громадські та адміністративні будівлі відносяться до сельбишної зони. Водночас с тим аналіз історичного розвитку великих міст та існуючої необхідності їх реорганізації висуває необхідність виділення громадської зони.

Адміністративно-ділові центри в структурі адміністративно-ділової підзони є вузлами, навколо яких відбувається її розвиток. Функціональний взаємозв'язок з іншими зонами міста забезпечує неперервну з ними взаємодію як адміністративно-ділової зони, так і громадської зони в цілому. Так само міцним та необхідним є і зв'язок підзон громадської зони міста між собою. Адміністративно-ділова підзона внаслідок свого функціонального призначення є залежною від інших підзон громадської зони та сельбишної зони міста.

Актуальність проблеми чітко відстежується навіть за рахунок того, що багато авторів неодноразово використовують в своїх виданнях терміни, що мають близьке відношення до термінів «громадська зона», «адміністративно-ділові центри». Термін «середовище громадських будівель і споруд» використовується В.Т.Шимко у його у книзі «Архітектурне та дизайнерське проектування». В тій же книзі аналізуються зв'язки середовища громадських будівель і споруд з іншими зонами міста. О.В.Смірнова, використовуючи термін «система громадських центрів міст», розповідає про її структуру та функції. Фактично ж цей термін є синонімом до терміну «громадська зона» при розгляді її в якості системи. І.М.Смоляр у книзі «Нові міста» говорить про можливість планувального об'єднання системи громадських центрів.

На прикладі всесвітньо відомих адміністративно-ділових центрів, таких як «Дефанс», «Манхеттен», «Даунтаун», «Ганза-центр», чи реалізуємих на даний момент проектів «Москва-Сіті» та «Київ-Сіті», чітко відстежується створення певного ядра, що реалізує головну функцію комплексу, і багатьох супутніх частин, що забезпечують виконання цієї функції. Ці частини є ґрунтовними для функціонально-транспортних зв'язків з іншими зонами міста.

Адміністративно-ділові центри є важливими елементами в системі громадської зони, що значно впливають на її формотворення та розвиток. Історично такі центри і навіть окремі будівлі великої місткості стають осередками творення адміністративно-ділової підзони громадської зони міста.

Як приклад, можна привести такі Паризькі ділові центри, як «Мен-Монпарнас», створений в 1972 році у вигляді однієї офісної багатоповерхівки та невеликого комплексу супутніх споруд і розрахований на 20 тисяч службовців, і діловий квартал «Дефанс», першу будівлю якого було відкрито

в 1958 році і первісно розрахований усього на 80 тисяч службовців при загальній площі 160 гектарів (на даний момент налічує близько 150 тисяч службовців і 45 багатоповерхівок, що складає приблизно 3,3 тисячі людей в одній багатоповерхівці – майже в 10 разів менше за «Мен-Монпарнас»; якщо ж брати первісно розраховану кількість людей, то ця цифра буде ще майже вдвічі менша). Також можна порівняти і відношення розрахункової кількості службовців до загальної площі адміністративних приміщень, що складає 0,05 сл/м² для «Дефансу» та 0,08 сл/м² для «Мен-Монпарнасу».

Загалом, громадсько-адміністративні центри на зразок «Дефансу» з досить великою площею забудови створюються майже в усіх великих містах, адже створення їх рано чи пізно стає необхідним. Головною перевагою центрів з великою площею є певна можливість її використання поза первісним розрахунком. Також такі центри перш за все формують певну громадську зону, адже створені не для того, щоб функціонувати автономно, а навпаки, - у тісному зв'язку з іншими частинами міста. В першу чергу, важливими є транспортні зв'язки. Зрозуміло, в будь-якому випадку використовуються автомобільні дороги та швидкісні магістралі, але разом з тим можуть використовуватися і інші види транспорту. Найчастіше ними є метро («Дефанс», «Пар Дьйо Ліон», «Мен-Монпарнас» (Франція); «Бостон», «Манхеттен» (США); «Даунтаун» (Канада)) чи залізниця («Пар Дьйо Ліон», «Італі XIII» (Франція); «Іллінойс» (США); «Ганза-центр» (Німеччина); «Даунтаун»). Також в зазначеному «Ганза-центрі» використовується сполучення водним каналом.

Особливої уваги заслуговує проект «Москва-Сіті» (м. Москва, Російська Федерація), який є на даний час самим визначним з громадсько-адміністративних центрів на пострадянському просторі. До початку будівництва більша частина території використовувалася для розміщення виробничих та комунальних будівель, причому 20 відсотків займали смуги відводу залізничних колій. Під час експлуатації комплексу головними транспортними зв'язками стануть метрополітен, швидкісний позавуличний транспорт, магістраль вздовж малого кільця залізниці, а також вулиця-дублер Кутузівського проспекту.

Орієнтовно комплекс «Москва-Сіті» включатиме в себе більш ніж 3,5 мільйонів квадратних метрів площ, що використовуватимуться для розміщення офісних, торговельних та розважальних будівель. Вже затверджено проекти, за якими сумарна площа офісних будівель складає понад 1 мільйон квадратних метрів; інші офісні будівлі ще знаходяться в стадії проектування.

Таким чином, стає зрозумілим, що існування адміністративно-ділових центрів є неможливим без розвиненого громадського обслуговування – саме тому ми говоримо про громадську зону міста, а не лише адміністративно-ділову. Ця зона виникає і поширюється навколо існуючих та створюваних громадсько-адміністративних центрів міста. До того ж, існуючими можуть бути як і первісно призначені для цього райони міста, так і ті, що сформувалися історично. Розвиток історично сформованих громадсько-адміністративних центрів міста і будівництво нових викликають взаємозв'язок великою кількістю функціонально поєднаних будівель.

На базі світового досвіду та деяких узагальнень сформульовано попередні загальні принципи формування таких центрів: масштабність центру, як єдиного містобудівного комплексу; функціонально-просторове зонування; організація одностороннього транспортного руху; центр – транзитна територія міського та регіонального значення; єдиний концентрований мультитранспортний вузол; виразність, унікальність та образність архітектурного рішення.

Література

1. Товбич В.В., Косаревський О.І., Красовський Ю.Я. Історико-культурна та природна спадщина, як чинник проведення реформи адміністративно-територіального устрою України // Сучасні проблеми архітектури та містобудування: Наук.-техн. збірник. – К., КНУБА, 2007 – Вип. 17 – с. 71-89.
2. Товбич В.В., Сисойлов М.В. Архітектура: Мистецтво та наука. – Т.1. Становлення та розвиток процесів і явищ в архітектурі. – Дніпропетровськ, 2007. – 997с.

Горбатенко Людмила Павлівна

аспірант кафедри історії та теорії мистецтв ХДАДМ

ПРИЗНАЧЕННЯ МИТЦЯ У КУЛЬТУРІ

Розум живописця повинен бути подібний дзеркалу, яке завжди перетворюється на колір того предмету, який воно має в якості об'єкту, і наповнюється стількома образами, скільки існує предметів, йому що протиставили.

Леонардо да Вінчі

Існує тісний зв'язок між розвитком естетичної освіти художнього смаку народу, та розвитком образотворчого мистецтва. У порозумінні зацікавлені не тільки самі глядачі, але й безпосередньо митці художніх творів. Художник вдягає в матеріальну форму думки і відчуття, що віддзеркалюють дійсність, яка народжується в його уяві. Він відображає ті або інші явища дійсності, одночасно несе у собі цілісно-духовний зміст, в якому органічно переплелись емоційне та інтелектуальне відношення до світу. Художник за допомогою образотворчої мови в мистецтві утілює і передає людям певні ціннісно-пізнавальні уявлення, естетичні ідеї та ідеали.

Невимогливість естетичних проявів у житті завжди наносить неабияку втрату духовній зовнішності людини та гальмує подальший розвиток культури народу. Коли люди замість краси парадоксально обирають неподобство, закликаючи до негативу, захожуючи образотворчий аморалізм, то про духовність говорити не доводиться. Справа саме в тому, що автори подібних закликів аніскільки не соромляться свого варварства. Навпаки, вважають його вершиною витонченості, останнім словом розуму і відчуття. Як дуже живе, дуже схоже зображення може бути помилковим мистецтвом, так і помилкове мистецтво, що принципово обирає цю помилковість своїм прапором, може бути фатальністю істини, сурогатом реалізму. Брехливою утопією, що привертає стихійну свідомість митця.

Не дивує прагнення найвідчайдушніших представників авангарду до неподобства, висунувши заздалегідь як обов'язковий закон історії мистецтва повалення попередніх канонів смаку молодими шукачами нового. Згідно